

ere $7\frac{1}{2}$ eller 6 Linier lange, hvilket giver en saa lille Masse, at en Finger ikke kan stikkes igjennem den, og denne Lidenhed bliver endnu søeligere derved, at Masserne ved Baaddets Dragning blive trukne ud i Længden, hvorved de næsten lukke sig helt sammen, foruden at de selvfølgelig ofte tilstoppes af Planter Mudder og andet, der hænger sig fast i Baaddet. Baaddene maa dernæst stenes meget stærkt, da de skulle følge Bunden for at tage Alen, som opholder sig her. Disse Omstændigheder medfører dels, at Havbundens Plantevæxt lider meget ved Baaddragningen, og at Smaadyr og tildels Fiskeæg, der findes mellem eller paa Planterne ødelægges, dels, at der fanges en stor Mængde Smaafisk og Fiskeyngel af alle Slags, og næsten al den Yngel, som optages i Baaddene gaar til Grunde, tildels ogsaa fordi Baadfisseriet ordentligvis foregaar om Natten, da Fisserne ikke kunne se at sortere deres Fangst.

Vi kunne isøvrigt med Hensyn til disse Fisseredskabers skadegjørende Egenheder i det Hele henvise til, hvad vi ovenfor have bemærket ved § 7 om Slæbevaaddene, idet hvad der gjælder om disse, i det væsentlige ogsaa passer paa de heromhandlede Aalevaad, om end Slæbevaaddene mulig kunne være noget fordærligere end disse, forsaavidt de i samme Tid kunne overføre større Strækninger af Havbunden, skjøndt Limfjordsfisserne have vist, at der med Dygtighed og Ovelse kan opnaaes en forbausende Hurtighed og Sikkerhed i Brugen af Aalevaaddene, saa at en anseelig Strækning i kort Tid kan gjenneføges med dem. Aalevaaddene — her dog fornemlig kun dem, som drages hen over Havbunden — ere omtrent ligesaa opfiskende som Slæbevaaddene, og skjøndt dette er et Moment, der er af mindre Betydning her, hvor Talen er om Fisseriet ved de aabne Kyfter og ikke om Fjordene og slige lukkede Bænde, saa er det dog ikke uden Vigtighed navnlig af Hensyn til de Fiskearter, der ere Standfisk ved Kyften, og her gjerne faste deres Læg mellem Revlerne. Udvalgte Medlemmer have derfor været fuldstændig enige i, at Brugen af Aalevaad saaledes, at de drages hen over Havbunden, være sig til Baad for Anker eller til Land, bør forbydes ligesaa vel ved de aabne Kyfter som i Fjordene og andre mindre Bænde.

Yngen af de for Limfjordsfisseriet nedsatte Kommissioner og, saavidt vides, ejheller nogen Anden har endnu troet at turde anbefale Brugen af Krat- og Sandvaaddene; derimod mente den i 1865 nedsatte Kommission i Overensstemmelse med det store Flertal af Fiskernes Nykker at burde tilraade, at Forbudet mod Brugen af Anker og Snurrevaad ophævedes, hvilket ogsaa skete, som ovenfor anført, ved Loven af 22de Marts 1867 § 4, der bestemmer, at Puls- og Botvaad maa fremdeles benyttes som hidtil saaledes, at Baaden drages til Baaddet, og Botvaad tillige paa den Maade, at Baaddet drages til Baaden, der ligger for Anker; dog at intet saadant Vaad i Armegarnet har en mindre Dybde end 12 Alen. Som Grunde for at hæve Forbudet mod Ankervaaddene anføres, at i disse Vaad, naar de ikke ere mindre end foreskrevet, ikke vel lade sig bruge, hvor der er stærk Grøde, da demme vil bringe Armene til under Dragningen at rulle sig sammen, at de overhovedet ikke kunne skade Grøden i nogen mærkelig Grad, at de ikke ere saa stærkt stenede som Flyndersnurrevaaddene, hvis Brug tillades, og at Baaddets Brug som Ankervaad er, om ikke absolut, saa dog relativt fordelagtigere end Brugen som Botvaad, fordi der ikke ved hint Brug kræves saa meget Mandskab, saa at Udbyttet derfor kan blive større for hver Deltager.

Disse Grunde kunne vi imidlertid ikke i Almindelighed tillægge videre Vægt. Hvad det angaar, at Ankervaad ikke skulde skade „Grøden“ i nogen mærkelig Grad, da beror Vigtigheden heraf paa, hvad man vil forstaa ved „nogen mærkelig Grad“. Sagen er naturligvis ikke at forstaa saaledes, at Ankervaaddet ved en enkelt Gang at drages hen over en Tangbund skulde oprive al Tangen, saa at Havbunden derefter laa aldeles bar, men det følger dog af selve Fiskemaaden, at en Del „Grøde“ maa rives med af Baaddet, og at den isøvrigt maa blive sammentrykket og paa anden Maade bestadiget, og om den end, naar den er kraftig nok, ikke vil blive meget ilde tilredt herved, saa er det dog indlysende, at den maa lide mere eller mindre, og at den tilsidst, naar Baaddene flere eller mange Gange ere gaaede hen over den, stykkevis kan gaa tabt; det maa nemlig vel erindres at hvor dette Fisseri drives, blive Fisserne selvfølgelig ved at gjennebringe Havet, saalænge der er en Aal at tage, og da Grøden skjuler og skjærmer Fisken mod Baaddet, er det netop i Fiskernes øjeblikkelige Interesse at gjennebringe den skarpt; men naar den herved først en Gang er bleven grundig ødelagt, skal der lang Tid til, før der atter kan frembringes den for Fiskelivet nødvendige Plantevæxt. Hertil kommer, at, om end Plantevægten ikke strax ødelægges af Ankervaaddet, saa vil dette dog ramme det til Planterne knyttede lavere Dyreliv, den der affatte Læg og den imellem den værende Fiskeyngel paa en absolut fordærlig Maade. Vel er Aalevaaddet ikke saa stærkt stenet som Flyndervaaddet, men til Gjengæld har dette sidste Vaad langt større Masser end hint, hvorfor megen Yngel og mange Smaadyr lades uskadede af det, medens de optages af Aalevaaddet, og derhos maa det erindres, at Aalevaaddene kunne bruges som Pulsvaad, hvorimod denne Fiskemethode ikke anvendes ved Flynderfangsten. Et Forbud mod Aalevaaddet som Ankervaad eller Snurrevaad er derfor ikke ensbetydende med et Forbud mod Brugen af Aalevaad overhovedet.

Om Ankervaaddet eller Botvaaddet betaler sig bedst, beror naturligvis paa flere Omstæn-